

ISSN 2939-0648

ŽENSKI UČENIČKI DOM

MARIJE KRUCIFIKSE KOZULIĆ

S PRAVOM JAVNOSTI

Godišnjak Doma 2026.

Impressum

Godišnjak Ženskog učeničkog doma Marije Krucifikse Kozulić s pravom javnosti, 2026.

Uredništvo:

Katarina Štambuk, prof. i s. Martina Vlahović

Odgovorna urednica:

s. Martina Vlahović

Uredničko vijeće:

s. Martina Vlahović, Katarina Štambuk i učenice autorice članka

Vanjski suradnici ovog broja:

s. Dobroslava Mlakić

Nakladnik:

Ženski učenički dom Marije Krucifikse Kozulić s pravom javnosti, Rijeka

Sunakladnik:

Družba sestara Presvetog Srca Isusova, Rijeka

Za nakladnika:

s. Martina Vlahović

Adresa uredništva:

Ženski učenički dom Marije Krucifikse Kozulić s pravom javnosti

Pomerio 17, 51000 Rijeka

Tel.: (051) 325 920

z.u.d.m.krucifikse.kozulic@ri.t-com.hr

Lektura:

Katarina Štambuk, prof.

Fotografije:

Arhiv Doma, internet i učenice Doma

Grafički dizajn i tisak:

Grafika Helvetica d.o.o., Rijeka

Naklada:

250 primjeraka

Kazalo

Uvodnik	5
Riječ ravnateljice	5
Kroz povijest Doma.	6
Riječka Majka i katolički tisak.	6
Iz života Doma.	10
Misa za početak školske 2025./2026. godine.	10
Svi sveti i Dušni dan	11
Misijski tjedan	12
Kako je dobro i kako je lijepo kao braća zajedno putovati!	14
Advent u Domu	16
Šarm Mediterana	18
Zdravstvene radionice	20
Turniri u odbojci	21
Proljetni šahovski turnir u našem Domu	22
49. Regionalna domijada u Karlovcu.	24
Hodočašće Kraljici mira	25
Pjesnici su čuđenje u svijetu.	26
Iz života Doma gledano objektivom aparata	27
Nema uzvišenijeg posla od odgoja mladeži	32
Draga odgajateljica Iva!	32
Draga odgajateljica Nikolina!	33
Drage maturantice, hvala vam!	34
Od srca	36
Maturantice.	38
Maturantice 2025./2026..	38
Pola ure sporta i kulture	40
Odbojka..	40
<i>Mi smo rojeni tu</i>	41
Budimo kreativni	43
Instagram poezija	43
Strip - Žex i Anka	44

Riječ ravnateljice

Dragi čitatelji i prijatelji Doma!

U ime Uredničkog vijeća, a na kraju još jedne uspješno završene nastavne godine, predstavljamo vam najupečatljivije trenutke iz života naše male domske obitelji. Osvrnut ćemo se unatrag sa zahvalnošću i radošću jer bijaše to vrijeme rasta i sazrijevanja, rastanaka i sastanaka, smijeha i pokoje suze. I tijekom ove školske godine učenice su pokazale trud, odgovornost i kreativnost, sudjelujući u domskim aktivnostima, natjecanjima i raznim događajima. Posjetili smo Asiz i Međugorje, natjecali se u sportu i kulturi, volontirali i stjecali nova znanja kroz zdravstvene, kreativne i edukativne radionice te sudjelovali u duhovnim obnovama i susretima. Ipak, najvažnije je prijateljstvo koje smo međusobno gradili jer život bez prijatelja je monotona svakodnevica ispunjena obavezama i brigama koje nas sustižu. Stoga, nosimo u srcu svaki

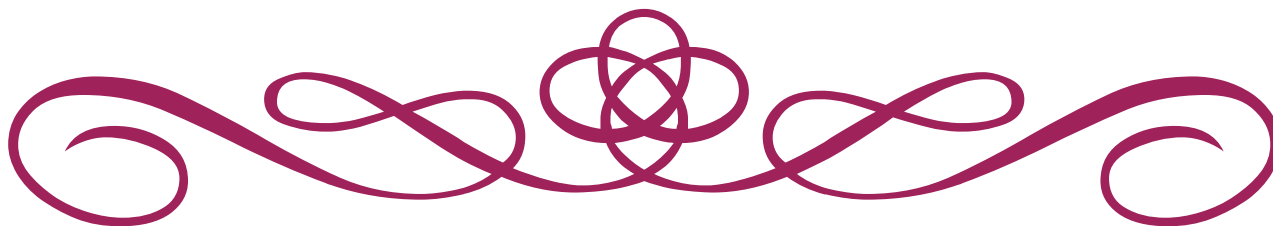
trenutak ali posebno onaj koji dijelimo s prijateljima u iskrenosti i radosti.

Našim maturanticama želimo blagoslovljen i radostan iskorak na nove životne putove, a budućim učenicama radostan i uspješan novi početak. Zahvaljujemo i svima koji su sudjelovali u pripremi i tisku ovog broja Godišnjaka u kojem će, vjerujemo, svatko od vas pronaći nešto za sebe. Riječju i fotografijom podijelili smo s vama dio naših uspjeha i uspomena.

Sve što činimo s ljubavlju, izgrađuje nas. I zato, zahvalni Gospodinu za svaki proživljeni trenutak pogled usmjerimo prema naprijed, prema novim izazovima koji nas čekaju. Neka nas na tom putu prati Božja blizina i zagovor službenice Božje Marije Krucifikse Kozulić.

Mir i dobro!

s. Martina Vlahović

Riječka Majka i katolički tisak

Majka Marija Krucifiksa Kozulić živjela je dubokim duhovnim životom, ali isto tako i vrlo aktivnim apostolatom, što se očitovalo u njezinu odgojno-obrazovnom i karitativnom radu s djecom i mladima te vjeronaučnim poukama i pripremama za svete sakramente. No, kruna njezina sveukupnog apostolskog djelovanja je utemeljenje redovničke zajednice Presvetog Srca Isusova.

Osim toga, Majka Marija Krucifiksa je vrlo rano shvatila da je katolički tisak iznimno sredstvo apostolata i evangelizacije. Stoga je već 1899. godine pokrenula Mali vjesnik Zavoda Presvetog Srca Isusova na Pomeriju u Rijeci. Potom je 1911. pokrenula godišnjak Zavoda – Charitas Almanacco, koji je puno opširnije izvještavao o djelovanju Zavoda i bio je časopis širenja evanđelja, Kristove radosne vijesti.

Zavod Presvetog Srca Isusova, Pomerio

Godine 1916. pokrenula je i Almanah za obitelji – Almanacco delle famiglie. Izdavač sva tri izdanja bio je Zavod Presvetog Srca Isusova, a sve je tiskano u tiskari riječkih kapucina u Tiskarskom umjetničkom zavodu „Miriam“, koju je 25. lipnja 1910. godine osnovao kapucin fra Bernardin Škrivanić, s kojim je Majka Marija Krucifiksa vrlo dobro surađivala.

Dakle, Marija Kozulić je vrlo rano shvatila važnost katoličkog tiska i pokrenula je tri edicije, čija je svrha bila izvješćivati javnost o životu i djelovanju Zavoda i Kongregacije Presvetog Srca Isusova u Rijeci. A na taj način je stjecala suradnike i materijalnu pomoć Ustanovi. Tiskom je pronosila Božju riječ, evangelizacijsku poruku i time je bila apostol katoličkog tiska u gradu Rijeci.

„Mali vjesnik Zavoda“

Majka Marija Krucifiksa se uza svu svoju zauzetost u pastoralnom i karitativnom radu bavila i izdavačkom djelatnošću. Ona je nakon osnutka Družbe (1899.) iste godine molila dozvolu od Biskupskog Ordinarijata u Senju za izdavanje mjesečnog glasila o životu i djelovanju Zavoda i redovničke zajednice u Rijeci. Dozvolu je dobila i odmah je krajem 1899.¹ počela izdavati Vjesnik Zavoda i Družbe.

Nažalost nijedan primjerak toga mjesečnika nije sačuvan, a da je izlazio svjedoči korespondencija Majke Marije Krucifikse i fra Gaetana iz Arzignana, njezina

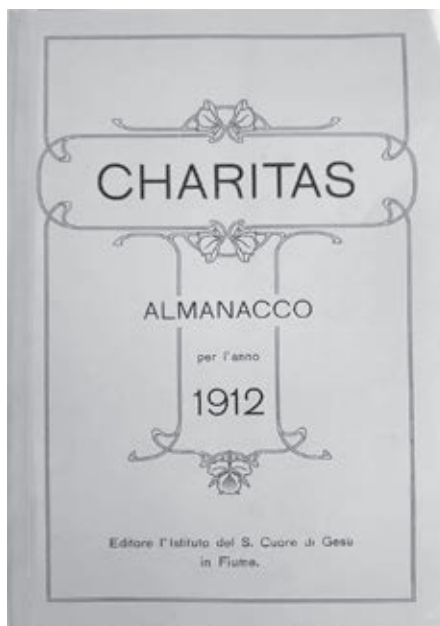
¹ Usp. Biskupski arhiv Senj, *Spis* br. 1899./624.

duhovnika. U siječnju 1900. fra Gaetano joj piše: „Vaš mjesečnik dobivam svaki mjesec i čitam ga s užitkom.“² U ožujku joj je pisao iz Montone: „Ako mislite da biste mi mogli ovamo slati Vaš mali časopis, šaljite ga bit će mi drago.“³ U svibnju iste godine, opet je pisao Majci: „Vaš časopis možete poslati gospođi Mariji Vracchia, udovici, u Boku Kotorsku, kojoj sam već o tome pisao.“⁴ Fra Gaetano je bio u Boki Kotorskoj kao pučki propovjednik.

I još jedan podatak o mjesečniku Zavoda čitamo u pismu Majke Marije Krucifikse, nekom svećeniku: „Oprostite mi što koristim ovu priliku pa Vam prilažem nekoliko brojeva našega mjesečnika. Mislim da bi ovo malo djelce što ga tiskamo moglo dobro doći Vama i Vašim štićenicima u oratoriju.“⁵

„Godišnjak Zavoda - Charitas Almanacco“

Majka Marija Krucifiksa izdala je 1911. prvi svezak Charitasa Almanacco - Godišnjak Zavoda Presvetog Srca Isusova u Rijeci. Naslovom je željela označiti cilj i svrhu Zavoda i Družbe, koji žive i djeluju u duhu

kršćanske ljubavi. Godišnjak je bio poziv i poticaj vjernicima i svim građanima da pomažu siromašnoj i nezbrinjutoj djeci i mladeži grada Rijeke i okolice.

Ideja o tiskanju godišnjaka prihvaćena je 28. travnja 1911. na prvom sastanku članova uredništva. Međutim, za predsjednika uredništva se ponudio don Luigi Maria Torcoletti, zamjenik ravnatelja Zavoda, a zamjenica i glavna suradnica je bila Majka Marija Krucifiksa. Ostali članovi uredništva su bili: gđa Virginija i gosp. Enrik

Centis, riječki kapelan don Adolf Kötschen (1877.-1963.), dr. don Giovanni Regalati (1882.-1863.), riječki svećenik, i s. Terezija Irena Kozulić (+1933.), rođena sestra Majke Marije Krucifikse).⁶ Uredništvo je vodilo i koncepciju određivao don Torcoletti i godišnjak je izlazio samo na talijanskom jeziku. Izdavač je Zavod Presvetog Srca Isusova, a naklada je bila od 2000 do 4000 primjeraka. Godišnjak je izlazio do 1924., a sačuvano je samo šest svezaka.

Godišnjaci su opremljeni ilustriranim naslovnica koje upućuju na to da je Zavod karitativna ustanova, a format je veličine 23x15,5 cm na 120 stranica. Izvanredno je bogat raznovrsnim vjerskim i

2 Usp. *Pismo* fra Gaetano iz Arzignana, Chiampo, 6. siječnja 1900.

3 Usp. *Pismo* fra Gaetano, Montona, 6. ožujka 1900.

4 Usp. *Isto*, Chiampo, 30. svibnja 1900.

5 *Pismo* Marije Kozulić, 11. travnja 1906.

6 Usp. *Giornaletto del Istituto del Sacro Cuore di Gesù*, 28. travnja 1910.

Knjižnica Ženskog učeničkog doma MKK

društvenim temama i ukrašen brojnim ilustracijama. Nakon kalendara, u svakom su godištu nepotpisani uvodnici, koje je prema sadržaju i stilu pisala Majka Marija Krucifiksa. Uvodni članci iz Zavoda ujedno su i apeli vjernicima i građanima Rijeke da se uključe u karitativnu djelatnost Ustanove. Zatim slijede redoviti prilozi Uprave Zavoda, koji prikazuju život i djelovanje Zavoda i Družbe, uz fotografije djevojčica i Majke Marije Krucifikse.

Ponekad Charitas donosi i istinite dramatične vijesti života pojedinih djevojčica, pogođenih raznim životnim nedaćama. Tu su i reklame za narudžbe

raznih ručnih radova iz radionica ručnih radova Zavoda. Potom slijede raznovrsne teme: vjerske, kulturne, društvene, povijesne i druge. Tu su i statistički podatci i biografije znamenitih osoba i članci o zdravlju i higijeni, jer su često vladale neke infektivne bolesti. Konačno, zanimljivosti iz ekonomskog i političkog života, kuharstva, anegdote, poezija i zanimljive priče za djecu i odrasle. Zapravo časopis Charitas po kvaliteti materije spada među vrhunske časopise koji su izlazili u Rijeci.

Svako godište časopisa Charitas završava i reklamnim sadržajima trgovinskih i proizvodnih kuća u Rijeci, koje su pomagale Zavod.

U časopisu Charitasa svatko je mogao naći nešto za sebe, kako djeca tako i odrasli, a Zavod i Družba su tako stjecali svoje prijatelje, podupiratelje i dobročinitelje.

„Almanah za obitelji - Almanacco delle famiglie“

Almanah za obitelji je treći časopis koji je pokrenula Majka Marija Krucifiksa. Izdavač je bio Zavod Presvetog Srca Isusova, a tiskan je na talijanskom jeziku u kapucinskoj tiskari „Miriam“. Sačuvana su samo četiri primjerka (1916. - 1919.).

Na početku svakoga Almanaha nalazi se kalendar i uvodni članak Zavoda, kojim je Majka Marija Krucifiksa željela upozoriti javnost za potrebe siromaha. U uvodnicima jasno se vidi njezina proročka zauzetost za siromašne, gladne i neuke, napuštene, odnosno tu su njezini proročki apeli

Samostan i Ženski učenički dom MKK, Pomerio

protiv svake nepravde u društvu u kojem je i u njezino vrijeme dolazilo sve više do raslojavanja na bogate i siromašne.

Ostali sadržaji su razne teme iz vjerskog i društvenog života za djecu i odrasle. Godišnjak za obitelj je

isticao kršćanske vrijednosti obitelji i predstavlja osobiti oblik obiteljskog pastoralnog. Sve je to Majka Marija Krucifiksa Kozulić proročki nudila svojim tiskarskim izdanjima.

s. Dobroslava Mlakić

Misa za početak školske 2025./2026. godine

Svaki je novi početak težak i sa sobom donosi izazove s kojima se treba boriti. Ići u srednju školu nije lako, točnije, bez Božje pomoći bilo bi nemoguće. U srijedu, 1. listopada 2025. u Kapeli Presvetog Srca Isusovog molili smo Gospodina za izljev Duha Svetog na sve učenice u Domu, naše roditelje, odgajatelje, druge domske djelatnike i školske profesore. Misno slavlje predvodio je fra Miljenko Vrabec, OFMCapp, naš duhovnik. Bio je to predivan početak još jedne školske avanture! Neka nas Bog ojača za sve ono što nas čeka tijekom ove školske godine!

Rebeka Zaharija, 1. razred

Svi sveti i Dušni dan

Ove mi je godine blagdan Svih svetih ostao u posebno lijepom sjećanju jer živim u Domu Marije Krucifikse Kozulić, za koju se vodi postupak za proglašenje blaženom. Dan prije, odnosno 31. listopada, osjećala se neka tajnovita tišina i mir, kao da se pripremamo za nešto važno. Inače se na ovom mjestu često čuje o Mariji Krucifiksi, ali sam tek sada shvatila koliko je bila posebna. Sve smo se okupile oko njenog groba, zapalile svijeće i

pomolile se. Iako je ovaj susret bio kratak, bio je jako emotivan. Osjetila sam poseban mir i zato će mi taj trenutak ostati u predivnom sjećanju. Zahvalna sam na činjenici što živim u Domu koji nosi njezino ime, pa imam priliku naučiti nešto o njenom liku i djelu. I na kraju, smatram da su u životu najvažniji upravo ovakvi, mali trenuci!

Kiara Janus, 1. razred

Misijski tjedan

*M*ala djela učinjena s puno ljubavi mogu donijeti osmijeh tamo gdje je najpotrebniji. Ova misao najbolje opisuje naš ovogodišnji Misijski tjedan.

Tijekom listopada u našem učeničkom domu nije nedostajalo smijeha, dobre atmosfere i mirisa svježe pečenih kolača. Svaku večer druga ekipa djevojaka, koje su se dobrovoljno javile, okupljala se na pripremu raznih vrsta kolača. Dok su jedne miješale smjese, druge su ukrašavale već ispečene kolače, a gotovo svaka večer završila je smijehom i najboljim trenutkom, odnosno, „kušanjem kolača radi provjere jesu li dobri”.

Tjedan smo završile u nedjelju, kada sam sa sestrama prodavala kolače ispred crkve sv. Mateja na Viškovu. Stol je bio pun kutija s kolačima, ali nije dugo ostao takav jer smo sve uspjele prodati. Ljudi su odlazili zadovoljni, noseći u rukama ukusan desert za nedjeljni ručak, a mi smo bile presretne jer smo vidjele da se sav naš trud isplatio.

Osim što smo se dobro zabavile i još bolje najele, napravile smo i nešto puno važnije – dobro djelo. Prikupljeni novac namijenili smo za školovanje djece u misijskim krajevima, a upravo nas je to podsjetilo da i male stvari, poput jednog kolača i malo dobre volje, mogu nekome uljepšati život.

Elizabet Hasan, 4. razred

Kako je dobro i kako je lijepo kao braća zajedno putovati!

Naša ravnateljica, s. Martina Vlahović i duhovnik, fra Miljenko Vrabec, OFM Capp, gvardijan Samostana Gospe Lurdske, organizirali su u razdoblju od 18. do 21. studenog 2025. hodočašće mladih u Asiz. U pratnji je bio i kapucin fra Danijel Cvetko. Iz našeg Doma išle su: Tijana Marenić, Petra Baković, Natali Golomejić, Leonarda Zima, Kiara Janus, Rebeka Zaharija, Anny Radović i Klara Cukrov.

Prvog dana, 18. studenog, posjetili smo La Vernu, važno mjesto u životu sv. Franje. Naime, na tom je mjestu sv. Franjo primio stigme, mistične rane koje se pojavljuju na tijelu vjernika, a odgovaraju mjestima Kristove muke. Nakon molitve i odmora

krenuli smo prema Asizu, našem hodočasničkom cilju. Tamo smo sudjelovali na sv. Misi nakon koje smo imali zajednički duhovni program.

Drugog dana, 19. studenog, obišli smo crkvu sv. Klare i San Damiano, prvi samostan Reda svete Klare. Posebno nas je dotaknula molitva pored neraspadnutog tijela ove svetice. U večernjim satima šetali smo Asizom i posjetili crkvu u kojoj se nalazi neraspadnuto tijelo najnovijeg sveca u Katoličkoj Crkvi i velikog štovatelja Euharistije, sv. Carla Acutisa.

Trećeg dana, 20. studenog, posjetili smo baziliku sv. Franje i Porcijunkulu, mjesta od posebnog značenje za franjevački red. Naime, u Porcijunkuli je sv. Franjo skupio svoju prvu braću i započeo redovnički put, a u

bazilici sv. Franje nalazi se njegov grob. U večernjim satima imali smo agape-druženje u zajedničkoj ljubavi uz gitaru, pjesme i društvene igre.

Posljednjeg dana, 21. studenog, posjetili smo Greccio, mjesto prvih živih jaslca u povijesti. Nakon sudjelovanja na svetoj Misi, razgledavali smo jaslce iz čitavog svijeta koje su izložene u muzeju pored crkva. U božićnom raspoloženju, krenuli smo ispunjeni i sretni natrag u Rijeku.

Izlet u Asiz bio je iskustvo koje ćemo dugo pamtit. Osim milosti koje smo primili, najljepši dio svega bilo je zajedničko druženje.

*Petra Baković, 2. razred
Tijana Marenić, 3. razred*

Advent u Domu

Advent ili došašće je vrijeme iščekivanja i pripreve za Božić. I u našem Domu tijekom prosinca zavlada pravo predbožićno raspoloženje. Svako jutro počinje sv. Misom zornicom u 6 sati. Iako je ponekad teško ustati, mnoge su se učenice trudile doći što češće. To je način i prilika kako započeti dan u miru i molitvi, a posebna motivacija bio nam je i nagradni izlet za one najredovitije. Sve smo se trudile skupiti 10 plusića!

No, to nije sve! Imali smo i Natječaj za najljepše okićenu sobu u božićnom stilu. Većina učenica se stvarno potrudila: izrađivali su se šareni ukrasi,

crtale jaslice i stavljale lampice, pa je svaka soba poprimila potpuno novi izgled. A odluku o najuspješnije obavljenom zadatku donijelo je Povjerenstvo u sastavu: domar Milan, kuharica Branka i tajnik Mate. Ipak, vrhuncem kreativnosti smatram radionice s našom odgajateljicom Ivom, zahvaljujući kojima su hodnici, blagovaonica i stubište bili puni naših radova, a izrađivali su se i rekviziti za božićnu priredbu. Na samom početku došašća svatko je izvukao svoju tajnu prijateljicu, ali naš zadatak nije bio samo darivati, već i moliti za osobu koju smo izvukli.

Vrhunac prosinca ipak vidim u božićnoj večeri. Na večeru smo morale ponijeti osmijeh i dobro raspoloženje, a „ulaznica“ je bila originalna - imati posebnu božićnu frizuru i poklon za tajnu prijateljicu. Večer je bila ispunjena smijehom, hranom, fritulama i kuhanim vinom. Kao šećer na kraju, dramska skupina pod vodstvom odgajateljice Katarine izvela je igrokaz *Božićna zavrzlama*, a koji govori o tome kako bi izgledalo Kristovo rođenje u moderno doba.

Advent je zaista posebno vrijeme, vrijeme radosti i iščekivanja i najljepše ga je provesti s obitelji i prijateljima, a Dom to i jest!

Klara Cukrov, 3. razred

Šarm Mediterana

Dok smo razmišljale o nagradnom izletu, jedna rečenica nam je posebno ostala u mislima, a ona glasi: „Nijedan grad na svijetu nema tako čaroban zalazak sunca, morske orgulje niti toliko povijesnih različitosti zamotanih u neodoljivi šarm Mediterana“. Naravno, radi se o Zadru.

I tako smo 20. veljače 2026. dobile priliku otići u Zadar i to kao nagradu za redovito sudjelovanje na zornicama. Po dolasku u Zadar posjetile smo katedralu sv. Stošije. Divili smo se njezinoj veličini i ljepoti, a unutrašnjost nas je posebno dojmila svojom mirnoćom. Relikvije sv. Šimuna, crkva sv. Donata i još puno lijepih mjesta i prizora čine Zadar zaista posebnim gradom. Nakon toga otišle smo na ručak gdje smo se opustile i uživale u ukusnoj hrani. Slijedila je šetnja uz more i posjet morskim orguljama čiji nas je umirujući zvuk odveo na

pučinu predivnog Jadranskog mora. Zatim smo posjetile Samostan sestara benediktinki, gdje smo, uz stručno vodstvo, vidjele zanimljivu izložbu i naučile nešto novo iz bogate povijesne riznice Crkve i Benediktinskog samostana.

Dan je bio predivan, ispunjen lijepim trenucima, druženjem i novim iskustvima. Vratile smo se kući pune dojmova i sretne što smo imali priliku doživjeti nešto tako posebno.

Ana Blašković, 2. razred

Zdravstvene radionice

Tijekom ove školske godine u Domu je održano nekoliko edukativnih i vrlo korisnih zdravstvenih radionica. Prva radionica održana je 24. studenog 2025., a gosti su bili vanjski suradnici iz Thalasso terapije Opatija – dr. neurologije Adriana Prunk Drmić s temom „Migrena – kako ju prepoznati“ te dr. med. Nevla Novak s temom „Prva pomoć kod epileptičnog napadaja“. Nakon edukativnog dijela imale smo priliku i osobno razgovarati s našim gošćama te tako još više naučiti o glavobolji i epilepsiji kao i o metodama kako ih spriječiti ili umanjiti posljedice.

U prosincu 2025. je održana radionica na temu zdrave prehrane koju su vodili psiholozi prof. Marina Njegovan i prof. Damjan Dušević, također iz Thalasso-terapije Opatija. Kako ispravno jesti i koliko svijest o hrani može utjecati na kvalitetan razvoj i odrastanje bila su temeljna polazišta naše rasprave.

Posebno zanimljiva radionica održana je 25. veljače 2026. na kojoj je gostovao kardiolog dr. med. Viktor Ivaniš s temom važnosti tjelesne aktivnosti za zdravlje. Putem ovih radionica naučili smo koliko su pravilna prehrana, tjelesna aktivnost te pravodobno prepoznavanje zdravstvenih problema važni za očuvanje zdravlja i prevenciju bolesti. Stečeno znanje pomoći će nam u boljem međusobnom razumijevanju i prihvaćanju te u pružanju kvalitetnije zdravstvene skrbi. Važno je i razbijati određene predrasude o pojedinim zdravstvenim poremećajima, a ovakve radionice su izvrstan način za to. Hvala predavačima što su svoje znanje podijelili s nama i time nam otvorili nove poglede na zdrav život i brigu o sebi. Kao medicinska sestra smatram da su ovakve radionice u Domu iznimno važne jer doprinose podizanju svijesti o zdravim životnim navikama i unapređenju kvalitete života.

Hana Vujnović, 4. razred

Turniri u odbojci

Kad nam je na prvom sastanku u rujnu rečeno da se u Domu formira nova sportska aktivnost – odbojka, odlučila sam si dati priliku za nešto novo. I tako je odbojka postala sport koji sam zavoljela još više, i to zato što sam imala priliku sudjelovati na treninzima i turnirima s domskom ekipom. Stekla sam nova iskustva, upoznala nove prijatelje i naučila koliko je zapravo važan timski rad.

Naš prvi turnir održan je u Rijeci u Dvorani Zamet. Iako su to bili naši prvi odbojkaški koraci i osjetila se lagana trema, atmosfera je bila super. Nakon što smo se opustile i igra nam je bila puno bolja. Taj nas je turnir povezao kao ekipu i zato mi je ostao u posebnom sjećanju.

Nakon toga smo 26. veljače igrale na turniru u Puli. Turnir mi je bio posebno zanimljiv jer smo već imale malo više iskustva i osjećale smo se sigurnije u svoju igru. Naravno, bilo je i grešaka ali mislim da smo

pokazale napredak. Osim toga, bilo je jako zabavno putovati i provesti cijeli dan zajedno.

Na kraju, sudjelovale smo i na Domijadi u Karlovcu što nam je bilo i najuspješnije odbojkaško iskustvo jer smo došle i do prve pobjede. Tamo je bila baš dobra atmosfera jer je bilo puno ekipa. Iako rezultat nije najvažniji, meni je najviše značilo što smo igrale zajedno i podržale jedna drugu. Osjetila sam koliko je sport više od igre.

Sve u svemu, iskustvo s odbojkom mi je bilo jako vrijedno. Naučila sam da nije najvažnije pobijediti nego dati sve od sebe i uživati u igri. Također sam shvatila koliko je važno imati dobar odnos s ekipom jer bez toga ništa ne bi bilo isto. Drago mi je što sam bila dio svega toga i nadam se da ću imati još ovakvih prilika.

Ivana Šoštarić, 2. razred

Proljetni šahovski turnir u našem Domu

Ženski učenički dom Marije Krucifikse Kozulić već je 15-ak godina nazočan u svijetu domskog šaha, no ja u njemu sudjelujem tek 2 godine. Šahovski turnir ne doživljavam samo kao mjesto gdje igraš protiv drugog igrača i gdje je jedini cilj pobijediti, niti bi ga se tako trebalo promatrati. On bi trebao biti mjesto na kojem možeš poboljšati svoje strateške sposobnosti, upoznati nove ljude i potencijalno steći nova prijateljstva.

Dok se zimski šahovski turnir održava u Učeničkom domu Kvarner, naš je Dom uvijek domaćin

proljetnom turniru. Ovogodišnji je održan 19. veljače 2026. godine te su, kao i obično, sudjelovale muške i ženske ekipe. U ozračju ugodne atmosfere, Turnir je prošao uz zanimljive partije i opušteno razgovore koji su smanjili nervozu napetog natjecanja.

Tijekom Turnira bilo je vidljivo da mnogi nisu usmjereni samo na igru, nego i na druženje te razgovor između partija. Partije su prolazile, a razgovori su se nastavili i nakon zasitnog ručka. Mnogi su igrači još ostali u Domu, dok su neki ugodnu atmosferu ponijeli sa sobom do svojih

domova. Uz naš, na Turniru je sudjelovalo ukupno 9 učeničkih domova: UD Kvarner, UD ŽTŠ Moravice, UD Ogulin, UD Karlovac, UD Podmurvice, UD Pula, DU Sušak i UD Tomislav Hero. Bilo je ukupnih 8 muških i 4 ženske ekipe, uključujući i našu.

Moja suigračica, ujedno i kapetanica, Ana Petrušanec Tomac i ja osvojile smo treće mjesto, uostalom kao i na Zimskom šahovskom turniru. Preporučila bih svima da pokušaju odigrati barem jednu partiju šaha, čak i ako ne znaju pravila u potpunosti. Uzmite prijatelja, kolegu ili voljenu osobu i pokušajte odigrati jednu partiju. Nema veze ako je nespretna, puna improvizacije i očitih pogrešaka — upravo takve situacije često čine igru zabavnijom i smješnijom.

Ako sebi kažete da nemate vremena ili jednostavno ne želite igrati, i to je u redu. No nadam se da ćete se, kada osjetite dosadu ili prazninu u nekom dijelu dana, sjetiti ovog članka i barem poslušati nešto o

šahu ili pročitati pravila pojedinih figura. Možda čak započnete i partiju koju ne morate ni završiti.

Šah je divna igra u kojoj svi mogu sudjelovati — od djeteta koje još ne ide u školu do odrasle osobe koja u trenutku dosade traži nešto izazovno kako bi ispunila svoje vrijeme. Prema mom skromnom mišljenju, upravo u tome leži njegoa prava ljepota.

Lana Deželjin, 2. razred

49. Regionalna domijada u Karlovcu

Domijada je natjecanje srednjoškolskih učeničkih domova, podijeljeno na kulturnu i sportsku razinu. Ovogodišnja regionalna Domijada iz područja kulture održana je 25. ožujka u Karlovcu. Ovaj dio natjecanja obuhvaća 14 kategorija koje se protežu od primijenjene umjetnosti, modnog dizajna, rukotvorina i slika do scenskog, glazbenog i dramskog izraza. Učenice našeg Doma natjecale su se u više kategorija: Eliza Andrejević, Mia Šumberac, Nika Tuntar, Hana Mirković i Rebeka Zaharija u glazbenom izrazu s pjesmom *You Say* s kojom su osvojile visoko drugo mjesto s naznakom stručnog žirija za najbolju vokalnu izvedbu. Lara Baričević i Karolina Bojanović su se predstavile crtežima *Sveti ratnik* i *Ljubazna duša*, a učenica Tijana Marenić predstavila se slikom *Novi život*. Naše maturantice Lara Brozović i Magdalena Stipetić izradile su rad

tehnikom *string art* dodijelivši mu naziv *Tkanje identiteta*.

I na samom kraju dana Nika Blašković i Elizabet Hasan natjecale su se u kategoriji recitacije s pjesmama *Oprosti* autorice Valentine Ceranić i *Večer nad gradom* autora Dragutina Tadijanovića te osvojile odlične rezultate čime su zaokružile i upotpunile ovo natjecanje. Nika je osvojila drugo, a Elizabet prvo mjesto čime se plasirala na Državnu domijadu.

Sportski dio ovog natjecanja održan je 15. travnja, a naše učenice: Nikolina Savić, Petra Baković, Elizabet Hasan, Sara Kolarić, Ivana Šošćarić i Tijana Marenić natjecale su se u kategoriji odbojke. Čestitke svim djevojkama na sudjelovanju, a posebno Elizabet koja je prošla na Državnu domijadu.

Rebeka Zaharija, 1. razred

Hodočašće Kraljici mira

Sadašnje i bivše učenice našeg Doma provele su od 1. do 3. svibnja 2026. nezaboravan vikend u Majčinom zagrljaju u Međugorju. To je mjesto koje svaki put oduševi na poseban i milostan način, kao da je svaki put prvi put. Od Podbrda, crkve sv. Jakova i Cenacola pa sve do Križevca, u našim je srcima vladao mir i radost. Uz puno molitve, pjesme

i suza radosnica provele smo najljepši i blagoslovljen vikend prije novih radnih zadataka. Povratkom kući osvijestile smo koliko je lijepo biti vjernik, kako se svaki problem i muka mogu riješiti uz Božju pomoć te kako je Božja ljubav prema nama neopisiva i čini nas radosnima poput djece.

Ana Vedriš

Pjesnici su čuđenje u svijetu

*Oni idu zemljom i njihove oči
velike i nijeme rastu pored stvari
Naslonivši uho
na ćutanje što ih okružuje i muči
pjesnici su vječno treptanje u svijetu*

Antun Branko Šimić

Uranim jutarnjim satima, 5. svibnja 2025., Ravnateljica, učenica Elizabet Hasan i moja malenkost uputile smo se u Rovinj na 49. državnu domijadu. Elizabet je bila predstavnica naše Zapadne regije u kategoriji recitacije, a natjecala se s pjesmom *Večer nad gradom* autora Dragutina Tadijanovića, jednog od najvećih pjesnika hrvatske književnosti uopće. Uzbuđenja nije manjkalo, već se od ranog jutra ćutjelo u zraku, a predivni istarski pejzaži samo su dodatno naglasili poetičnost cijelog događanja. Samo natjecanje održavalo se u prostoru rovinjskog *Kazališta Antonio Gandusio*: probe su bile u 9, a nastupi najboljih predstavnika svih 5 regija krenuli su u 10.30 sati. Naime, dramsko-recitatorski dio bio je spojen s plesnim, dok se glazbeno natjecanje odvijalo tek navečer. Elizabet je na kraju osvojila izvrsno 2. mjesto prema odluci Stručnog povjerenstva, što smo i proslavili obilnim ručkom u obližnjem restoranu.

Može se reći da je poezija utkana u svaki dio ljudskog života ili, bolje rečeno, poezija je život sam, budući da po Riječi koja je Tijelo postala *živimo, mičemo se i jesmo* (usp. Dj 17, 28). Poezija je Božja iskra u nama koja govori i kad ne želimo ništa reći.

Katarina Štambuk, odgajateljica

Iz života Doma gledano objektivom aparata

Kreativne radionice

Pripreme za maturu iz matematike

sv. Franjo, moli za nas!

Kraljice drame

“Gdje prestaje govor, počinje glazba”

U očekivanju rezultata – Karlovac

Zimski šahovski turnir

Sretan rođendan!

Iva, hvala ti!

Dobar tek!

Pozdrav s Alpa

12 veličanstvenih

Božićna humanitarna akcija

Volontiranje u SOCK-i

Ajmo naši!

Spremnne za... norijadu

Raspjevani pozdravi iz Asiza

Nema uzvišenijeg posla od odgoja mladeži

Ove školske godine u našem malom odgajateljskom kolektivu dogodilo se nekoliko promjena. Nakon tri godine vratila nam se odgajateljica Nikolina Matić, a „izgubili smo“ odgajateljicu Ivu Vidulin Mihović koja ju je mijenjala. No, život je nepredvidiv pa nas je i odgajateljica Nikolina napustila dobivši novu radnu priliku u lijepoj i sunčanoj Dalmaciji. Ipak, na kraju nastavne godine kolektiv je bio popunjen jer nam se pridružila s. Mihaela Martinović. Odgajateljicama Ivi i Nikolini želimo od srca obilježiti Božjeg blagoslova i radosti na novim životnim i profesionalnim putovima. Ovu zahvalu proširujemo i u narednim redcima kroz nekoliko iskrenih misli i slika.

Draga odgajateljica Iva!

Na početku našeg školovanja došli ste u ovaj Dom i primili nas u svoju odgojnu skupinu. Tada smo bile pomalo izgubljene, nesigurne i pune pitanja, ali Vi ste u našu sobu G2 ušli s osmijehom, vedri, topli i puni strpljenja. Već tada dali ste nam do znanja da ćete biti uz nas, i zato smo vas odmah prihvatile. Rasle smo zajedno, prilagođavale se, učile i snalazile u novom okruženju. Prošli ste s nama sve: muke s učenjem, neprospavane noći, suze, smijeh koji je odzvanjao hodnicima, pa i poneku ljutnju koja nikada nije dugo trajala. Čak i onda kada smo se ljutile jer ste nas budili za vrijeme učenja, a mi bismo bile još tako rado malo spavale. Danas znamo da je

i to bio dio Vaše brige za nas. Uvijek ste prepoznali kada nam treba savjet, a kada samo tiha podrška. Davali ste nam riječi ohrabrenja onda kada smo sumnjale u sebe, i osmijeh baš onda kada nam je bio najpotrebniji.

Hvala Vam na svakom savjetu, na strpljenju i na svakom trenutku kojeg ste nam posvetili! Hvala što ste bili naša potpora, naš oslonac i sigurno mjesto u ovom razdoblju našeg života. Zauvijek ćete nam ostati draga uspomena. Vaš osmijeh, toplinu i sve što ste nas naučili nećemo nikada zaboraviti. Kad jednom odemo svatko svojim putem, znajte da će u svakoj od nas uvijek postojati dio koji ste vi oblikovali.

Vaše učenice

Draga odgajateljica Nikolina!

Iako ste bolje poznavali generacije učenica koje su živjele u Domu prije nas, vrlo brzo smo se upoznale. Unijeli ste u ovaj Dom svoj osmijeh i otvoreno srce i na tome Vam iskreno zahvaljujemo. Naše je druženje kratko trajalo ali ostat ćete nam u lijepom i pozitivnom sjećanju. Vaša pažnja i zainteresiranost da nas poslušate i ohrabrite ostat će nam kao znak Vaše topline i blizine. Pamtit ćemo Vas po zaraznom osmijehu, vremenu kojeg ste nam poklonili i dugim, zanimljivim razgovorima. Želimo Vam puno radosti i uspjeha na novom poslu!

Vaše učenice

Drage maturantice, hvala vam!

Drage obitelji, djelatnici doma i naravno – naše maturantice!

Večeras ne stojimo ovdje samo kako bismo obilježili kraj jedne školske godine. Večeras obilježavamo kraj jednog velikog poglavlja života. Poglavlja ispunjenog smijehom koji je odzvanjao hodnicima Doma, suzama koje su se skrivale iza zatvorenih vrata soba, zagrljajima nakon loših dana i beskrajnim razgovorima koji su trajali dugo u noć.

Dom nikada nije bio samo zgrada. On je postao drugi dom u pravom smislu te riječi. Mjesto gdje ste učile kako biti samostalne, kako ustati kada je teško, kako dijeliti i lijepe i ružne trenutke. Ovdje ste od strankinja postale obitelj. Svaka od vas unijela je nešto posebno u ovaj Dom – svoj smijeh, svoje uspomene, svoje snove i dio sebe koji će zauvijek ostati među ovim zidovima.

Zajedno ste prolazile kroz teške dane, stres, umor, suze i trenutke kada se činilo da je svega previše. Ali isto tako, zajedno ste slavile male pobjede, pomagale jedna drugoj i stvarale uspomene koje će vas pratiti cijeli život. Ono što ovaj Dom čini posebnim nisu ni sobe ni hodnici, nego ljudi koji ga ispunjavaju toplinom, prijateljstvom i osjećajem pripadnosti, a vi ste upravo to učinile. Ovo danas možda djeluje kao još jedna priredba, ali zapravo je oproštaj od jednog razdoblja života koje nas je sve promijenio.

Nedostajati će vam jutarnje buđenje i poznati glasovi odgajateljica koje su vas svako jutro budile

uz ono svoje „dobro jutro“. Nedostajat će vam žurba prema školi, razgovori po hodnicima, smijeh iz soba i oni trenuci kada bi se svi okupili i zaboravili na probleme, barem nakratko. Nedostajat će vam i obroci naših kuharica, čak i onda kada ste govorile da vam se nešto ne jede. Jer tek kada odete, shvatite koliko su male svakodnevne stvari zapravo bile posebne.

A naša sestra Martina večeras ne gubi samo maturantice – ona gubi 12 toplih zagrljaja, 12

poznatih lica i dio svoje svakodnevice. A i Dom će izgubiti dio svoje topline jer svatko od vas iza sebe ostavlja trag koji se ne može zamijeniti. I odgajateljice večeras ne ispraćaju samo učenice. One ispraćaju djevojke koje su gledale kako rastu, sazrijevaju, plaču, smiju se i postaju osobe na koje mogu biti ponosne.

Jednog dana možda ćete proći pokraj Doma sasvim slučajno i sve će vam se vratiti. Pred vama su sada novi putovi, novi gradovi, novi ljudi i novi počeci. Iako je pomalo strašno krenuti dalje, znajte da iz Doma odlazite jače nego što ste bile kada ste prvi put došle ovdje. Nemojte nikada zaboraviti koliko

vrijedite! Nemojte izgubiti ono dijete u sebi koje zna sanjati, voljeti i vjerovati!

Možda će se naše sobe isprazniti, možda će hodnici biti tiši bez vas, ali uspomene koje ste ostavile ostat će zauvijek dio nas i ovog Doma. Hvala vam na svakom osmijehu, svakoj suzi, svakom zagrljaju i svakom trenutku koji smo zajedno proživjele! Sretno vam, maturantice! Neka vas život vodi putem na kojem ćete biti sretna, voljene i ponosne na sebe.

I zapamtite – gdje god bile, vrata Doma bit će vam uvijek širom otvorena!

u ime učenica, Hana Vujnović

Od srca

Drage naše obitelji i prijatelji, časne sestre te ostali djelatnici Doma. Večeras smo se ovdje okupili kako bismo obilježili kraj jednog od najznačajnijih razdoblja u našim životima. Završavamo naše srednjoškolsko obrazovanje te smo spremne hrabro zakoračiti u život odraslih.

U ovaj Dom došle smo kao djeca, a danas tu stojimo kao odrasli ljudi. Tijekom našeg sazrijevanja veliku ulogu, uz naše obitelji, imale su naše odgajateljice, a posebice ravnateljica sestra Martina. Tijekom našeg boravka u Domu izmijenilo se mnoštvo djelatnika i svatko od njih ostavio je pečat u našim

srcima. Zahvalni smo Vam na svim isprintanim ispričnicama te ponekim radom za školu za koje su zaslužni naši tajnici, na mirišljavim i urednim stubištima, hodnicima i wc-ima za koje je zaslužna naša draga teta spremačica. Zahvaljujemo i našem dragom domaru na iznimnom strpljenju kod popravaka kreveta, vrata i rolet i te na odštopavanju svakog začepljenog odvoda, a osim toga i na svakoj pomoći oko radova za domijadu. Također ne smijemo izostaviti ni naše kuharice koje su nam uvijek izmamljivale osmijeh na lice i dočekivale nas iz škole s toplim obrokom, a i ponekom toplom riječju. Moramo napomenuti i njihovu brigu o tome jesu li nam svi obroci ukusni, a nisu ni svjesne da je svaki od njih bio savršen. Tu su i naše drage časne koje su nam svakodnevno uljepšavale dan svojim lijepi riječima, te smo im zahvalne na svakoj molitvi upućenoj za nas.

Sada prelazimo na ljude koji su najviše sudjelovali u našem sazrijevanju. U prvom razredu, raširenih ruku i s osmijehom na licu dočekala nas je naša prva odgajateljica Nikolina koja je razumjela naš strah od novog i nepoznatog. Vratila se na kraju našeg srednjoškolskog puta te je vidjela koliko smo odrasle u četiri godine. Njezinu odgovornost preuzela odgajateljica Iva. Njoj je, kao i nama, ovaj Dom bio novi početak i izazov kojeg smo zajedno uspješno savladale. Usprkos tome što je bila nova u ovom poslu, uspješno nas je vodila 4 godine. Svima nam je bila potpora i njezin osmijeh nam je bio utjeha,

a njezina kreativnost donijela je novu notu ovom Domu. Zajedno s njom bila je i odgajateljica Katarina. Ona nas je svaki dan motivirala svojim mudrim izrekama i citatima iz Biblije, te nam pomagala u svim našim borbama s lektirama. Njezino „dobro jutro“ odjekivalo je hodnicima. Ne možemo osporiti činjenicu da je i ona svojom kreativnošću vodila dramsku skupinu koja je predstavama razveseljavala sve.

I šećer na kraju, naša druga majka, sestra Martina. Ona je uvijek bila tu za nas. Kada smo bile tužne utješila nas je svojim savjetima, toplim riječima i čokoladicama iz zdjele u njenom uredu. Uvijek nam je bila podrška i vodila nas na pravi put. Tolerirala je naše kršenje noćnog mira zato što je bila sretna što se družimo i zabavljamo, pa makar i glasno. Nikada joj nije bio problem ostajati budna slušajući svaki naš problem ili novi doživljaj, a najdraži dio svakoj od nas je njen zagrljaj koji nam je dala na kraju svakog napornog dana. Vi ste naš uzor te sa sobom želimo ponijeti svu pozitivnu energiju, mudrost, ljubav i vjeru koju ste nam poklonili u ove 4 godine.

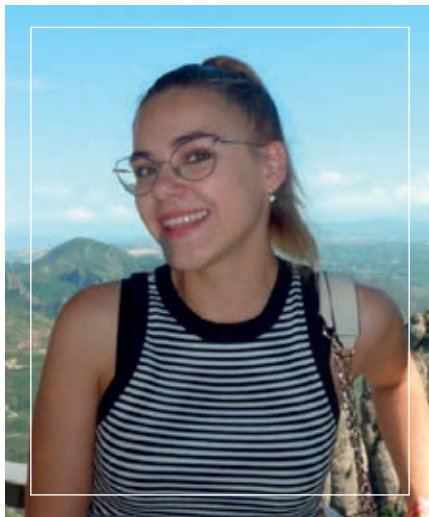
Još jednom želimo reći veliko hvala svim djelatnicima, časnim sestrama i učenicama ovoga Doma što ste bili dio našeg odrastanja i što ste nas uveseljavale svaki dan s druženjima, osmijesima i lijepim riječima. Mi ćemo vas uvijek nositi u našim srcima, a nadam se da ni vi nećete zaboraviti na nas.

Vaše maturantice

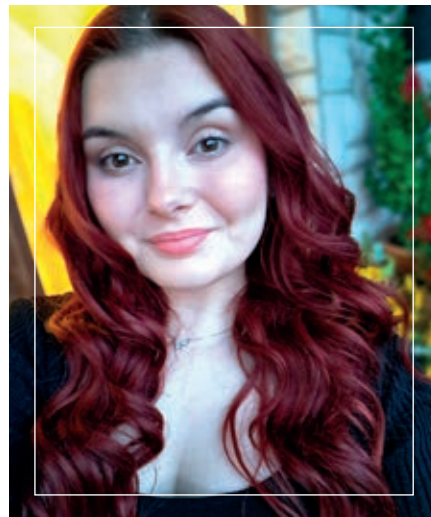
Maturantice 2025./2026.

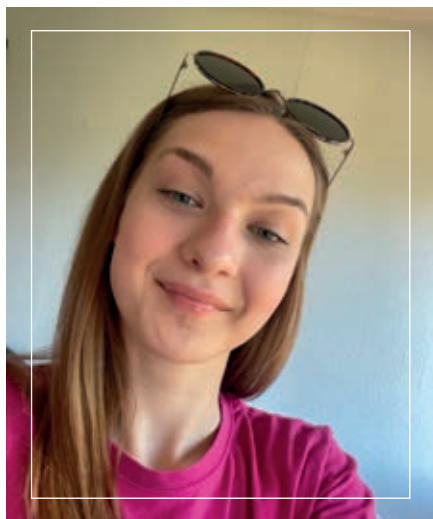
Antonela Simon

Elizabet Hasan

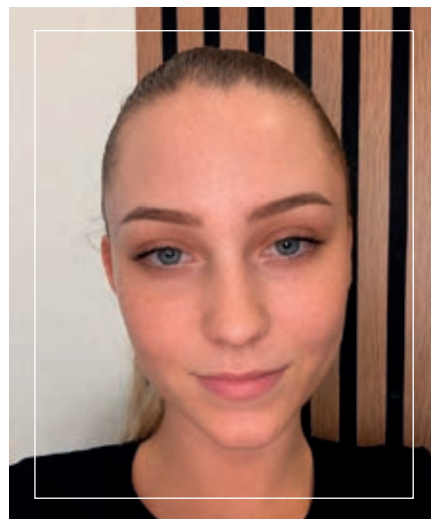
Nika Blašković

Mia Špehar

Sara Kolarić

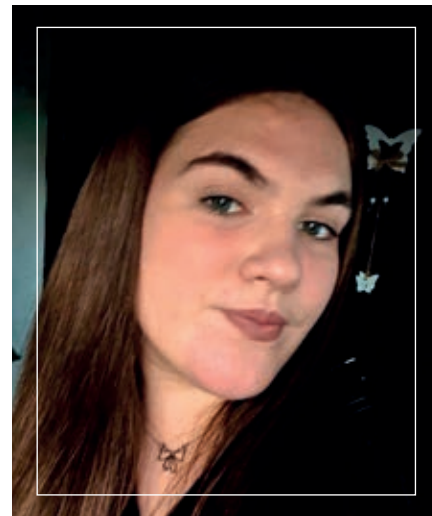
Dzvezde Velkova

Nikol Čekada

Ana Petrušanec Tomac

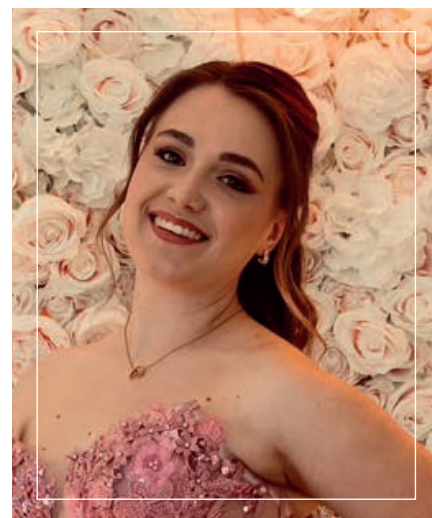
Lara Brozović

Ivana Prodan

Magdalena Stipetić

Hana Pirić

Odbojka

Odbojka je timski sport u kojem se dvije ekipe od po šest igrača natječu na terenu podijeljenom visokom mrežom u sredini. Cilj je prebaciti loptu preko mreže tako da je protivnik ne uspije održati u zraku. Svaka ekipa ima pravo na najviše tri dodira kako bi prebacila loptu preko mreže. Lopta se smije udariti bilo kojim dijelom tijela, ali se najčešće udara rukama i prstima. Standardno dvoransko igralište dugačko je 18 m, a široko 9. Mreža je visoka 2.43 m za muškarce i 2.24 m za žene. Igra se najčešće na tri dobivena seta do 25 poena. Ako je rezultat u setovima izjednačen (2:2), peti, odlučujući set igra se do 15 poena. U svakom trenutku ekipa mora imati prednost od minimalno 2 poena za osvajanje seta. Igrači se na terenu rotiraju u smjeru kazaljke na sat svaki put kada njihova ekipa osvoji servis.

Odbojku sam počela trenirati u šestom razredu i odmah sam se zaljubila u nju. I danas se sjećam straha kojeg sam imala na prvom treningu, ali nisam dopustila da on prevlada. Osjećala sam da me svjetla dvorane privlače i odlučila sam dati sve od sebe da budem najbolja. Tada još nisam bila svjesna da ću kroz odbojku upoznati toliko odličnih ljudi i koliko će me ona izgraditi kao osobu. Mislim da je najveća prednost odbojke njezina sposobnost da nas zbliži na terenu ali i izvan njega.

Početkom ove školske godine, dolaskom u Rijeku, promijenila sam klub što je bio velik izazov. Nove suigračice, novi trener i nova dvorana. No, odluka je bila ispravna. Nakon mnogo odigranih utakmica

i dugih treninga ponovno sam shvatila koliko je odbojka dobar sport za mene. Adrenalin dok je lopta u zraku i osjećaj uspjeha sa svakim osvojenim poenom potiču me da više treniram i budem bolja igračica. Odbojka me uči funkcionirati u timu i bodriti svoje suigračice. Uči me kako održati samopouzdanje i kad pogriješim te nastaviti dalje raditi ono što volim. Ne znam gdje će me ovaj sport odvesti, ali znam da ću nastaviti trenirati i davati sve od sebe dok god budem mogla.

Josipa Flavija Krstaš, 1. razred

Mi smo rojeni tu

Delnice su grad koji na prvi pogled djeluje mirno i jednostavno, ali što ih više upoznaješ to bolje shvaćaš koliko slojeva, priča i posebnosti nose u sebi. Smještene su u srcu Gorskog kotara na nadmorskoj visini od 690 metara što ih čini najvišim naseljenim gradom u Hrvatskoj. Nadmorska visina određuje i njihov karakter: hladne i vlažne zime, svjež planinski zrak, guste šume i osjećaj da je priroda svuda oko tebe. Prvi pisani tragovi o Delnicama potječu iz 1481. godine kada se spominju kao naselje u posjedu Frankopana, a kasnije Zrinskih, što pokazuje koliko je ovaj kraj bio važan u povijesti hrvatskog plemstva. Kroz stoljeća su Delnice bile sjedište drvosječa, stočara i trgovaca, a njihov razvoj posebno je obilježila 1873. godina kada je izgrađena željeznička

pruga Karlovac – Rijeka koja je omogućila lakši i brži prijevoz drva iz goranskih šuma i povezala ovaj brdsko-planinski kraj s obalom i unutrašnjošću.

Ono što Delnice čini posebnim nije samo povijest, nego i njihov jezik. Delničani govore goranskim čakavskim narječjem, koje ima svoj poseban ritam i toplinu. često se može čuti: *idem v šumu, zime su bile jake kak špaga, maš kej za pojist, mi smo rojeni tu i tak se govori od vajkada...* U arhitekturi posebno se ističu kuće sa strmim, kosim krovovima, drvenim balkonima i kamenim temeljima što je bila potreba u kraju gdje su zime znale trajati i do pet mjeseci, a snijeg dosežati visinu prozora. Prosječna godišnja temperatura zraka je 6°C, a godišnje padaline

iznose oko 2000 mm oborina što Delnice svrstava među najkišovitija i najhladnija područja Hrvatske. Nije slučajno da upravo ovdje postoji Spomenik snijegu, podignut još 1985. godine. Taj spomenik, jednostavan ali simboličan, podsjeća na zime koje su oblikovale život u Delnicama, zime koje su znale biti i teške i prelijepe, zime koje su od ljudi tražile snagu, ali im zauzvrat davale zajedništvo.

Sport je u Delnicama oduvijek bio vezan uz snijeg i dio je svakodnevice svih Gorana. Petehovac, brdo iznad grada, poznato je po skijalištu još od početka 20. stoljeća. Nekad je ovdje postojala i skijaška skakaonica, a Delnice su bile jedno od rijetkih mjesta i Hrvatskoj gdje su se održavali skijaški skokovi. Skakaonica je bila ponos grada, a stariji građani i danas pričaju kako su se okupljali gledati hrabre skakače. Skijanje je bilo toliko važno da su mnoge generacije delničke djece prve korake na snijegu znale i prije nego što su naučili pisati i čitati. Skije su se izrađivale ručno, pomno birajući drvo i alat za obradu kao i smolu za premaz.

Delnice su dale i nekoliko poznatih ličnosti. Među njima su Franjo Rački (1828. – 1896.), istaknuti hrvatski povjesničar, akademik, teolog i političar; Bor Muvrin (1930.), državni prvak u skijaškim skokovima te sudac na Zimskim olimpijskim igrama

u Sarajevu 1984.; Josip Kajfeš, ugledni hrvatski liječnik koji je značajno pridonio razvoju zdravstva i osnivanju Kluba liječenih alkoholičara te HGSS-a u Delnicama te mnogi drugi.

Ipak, govoriti općenito o Gorskom kotaru, a ne spomenuti prirodne ljepote bilo bi veoma siromašno i nepravedno. Simbol Delnica je svakako Nacionalni park Risnjak, koji se nalazi svega nekoliko

kilometara od grada. Risnjak je jedan od najstarijih hrvatskih nacionalnih parkova, proglašen 1953. godine, a obuhvaća više od 6.000 hektara netaknute prirode. Ime je dobio po risu, tajanstvenoj i rijetkoj divljoj mački koja živi u njegovim šumama. Park je dom i medvjedima, vukovima, jelenima, tetrijebima i brojnim endemskim biljkama. Najviši vrh, Veliki Risnjak (1528 m) pruža pogled koji oduzima dah.

Na Risnjaku se nalazi i izvor rijeke Kupe. Park-šuma Japlenški vrh također je dio ovog goranskog bisera. Visoka stabla jele i bukve stvaraju hlad i tišinu koja umiruje, a put koji vodi prema vrhu uvijek me podsjeti koliko je priroda ovdje snažna ali i nježna.

Kad god se vratim u Delnice imam osjećaj kao da se vraćam sebi. Zato mi se uvijek čini da Delnice nisu samo mjesto na karti, nego ritam, uspomena i dio mene koji se nikada ne gubi. Koliko god vremena provela u Rijeci, Delnice će uvijek biti moj dom.

Instagram poezija

Iz radionice *Instagram poezija* povodom dana očeva stiže nekoliko najuspješnijih radova naših učenica

Velika je razlika između mogega oca i moga tate
iako su ista osoba.

Moj je otac stroga hladna i ljuta osoba,
ali moj je tata topao čovjek pun ljubavi.
Zato mi je drago da sam upoznala svog oca
jer bez njega nikad ne bih cijenila
svog tatu.

Ruke su tvoje naborane ali nježne
točno onoliko koliko trebaju biti,
vrlo precizne i vrijedne.
Tvoji odojci su najbolji
hrskavi fini i meki.

Kada pomislim na svoga oca vidim sva odricanja,
kruh oduzet od usta kako bi nam pokazao što ljubav znači,
stup koji hrabro i stabilno stoji
kada se pod njim
svijet ruši,
osoba zbog koje ćeš se osjećati hrabro i voljeno,
osoba koja dobrotom srce liječi!

Ruke mog oca pokazuju iskustvo i snagu
koju samo on može imati,
njegov me miris podsjeća na dom.

*Ono što činimo u životu
odjekuje u vječnosti.
(Maximus, iz filma Gladijator)*

